

КИРИЛО КУЦЮК-КОЧИНСЬКИЙ

ВОГНІ СМЕРКАННЯ
FOCURILE ÎNSERĂRII

Вогні смеркання

Focurile înserării

Кирило Куцюк-Кочинський

ВОГНІ СМЕРКАННЯ

ДВОМОВНЕ ВИДАННЯ

Переклад ЛІВІЇ БАКИРУ

Видзвнацтво Лігера
Бухарест 1978

Kiril Kuŭiuk-Kotrzynski

FOCURIILE ÎNSERĂRII

Договару нааоу
группи збене Краабо-
ва на гедру 320000

EDITIE BILINGVA

În românește de LIVIA BACĂRU

Фехоресет
20 X 1978.

București 1978

Кирило Куцюк-Кочинський автор двох збірок поезії. «Надвечірній заспів» (1974 р.) і «Запах неба» (1977 р.) пропонує увазі читача свою третю двомовну збірку поезії: «Вогні смеркання». К. Куцюк-Кочинський нар. 8.VII.1910 р. в селі Якимівцях Тернопільської обл. на Волині. Інженер за фахом. Працював як старший інженер Тресту Спеціальних Робіт, Міністерства Промислового Будівництва у Бухаресті. У 1975 р. вийшов на пенсію. Живе в Бухаресті.

Kiril Kuŝiuk-Kotrzynski, autor a 2 culegeri de poezii în l. ucraineană „Cîntece de seară“ (1974) și „Aroma cerului“ (1977) propune atenției cititorilor o a treia culegere bilingvă „Focurile înserării“.

K. Kuŝiuk-Kotrzynski s-a născut la 8.VII.1910 în com. Iakimovți, reg. Tarnopol în Volînia (U.R.S.S.). Este de profesiune inginer. A funcționat ca inginer principal la Trustul de Lucrări Speciale al Ministerului Construcțiilor Industriale din București. S-a pensionat în 1975. Locuiește la București.

. ВОГНІ СМЕРКАННЯ

Над берегом крутим вже меркне сонце
І хвилі буйні грузнуть в темноту,
Все слабше світиться моє віконце
І біль все тяжче зносить самоту.

Несамовиті чвари й холод бурі
Я кинув з юності в вогонь змагань,
Собі залишив тільки сні похмурі,
Сухий туман років, тягар вагань.

Бурлива мрія гризла аж до кості
Й буяла в радості моїх пісень,
Глумились наді мною пізні гості
Палило ясне світло в білий день.

У просторів поради я питаю
Кому дарить вогонь, що не погас,
Щоб він не смолоскипами відчаю
Наблизив іншим заповітний час.

FOCurile ÎNSERĂRII

În zări se-ntunecă aprinsul soare
Și-acum în beznă valul dîrz se zbate,
La ferăstruica mea lumina moare,
Durerea-i tot mai grea-n singurătate.

Din tinerețe-n luptă-am aruncat
Răzmeriței, furtunilor răceala,
Doar vise-ntunecoase mi-am păstrat
Și ceața anilor și îndoiala.

Pînă la os visări dulci mă rodeau,
În cîntu-mi bucurii se revărsară,
Tîrziii oaspeți mă batjocoreau,
Mă pîrjolea-n amiezi lumina clară.

Un sfat aș cere-ntinderii și zării :
Cui să-i predau eu focu-aprins rămas
Ca-n lume, nu cu facla disperării
S-aducă el făgăduitul ceas ?...

ДІМІТРІЄ БОЛІНТІНЯНУ

•
I

В жару натхнення жевріли турботи
Каміння тліло, вдумливе, сумне
Та полум'я розбурхалось міцне —
Зникали в п'янім щасті всі скорботи.

Схопив кельню з вирів темноводих
Підніс для духа місто срібляне
Будило мертвих слово вогняне —
Та смуток свій не вмів він побороти.

І вразять досі нас рядки урочі,
Міхай, що не боявсь страчних тортур,
Зневір'я Штефана, що бився в мур.

І гордий наказ серед тиші ночі :
На битву сину повернися ти,
По стежці подвигу і жертв до мет дійди.

DIMITRIE BOLINTINEANU

I

Mocnea o grijă-n versul inspirat,
Și piatra se topea trist gînditoare,
Dar o scînteie se schimbă-n vîlvoare,
Și plînsu-n fericire s-a-necat.

El, din vîltori mistria a salvat,
Să-nalțe duhului cetate mare.
Trezea pe morți cuvîntu-i plin de-ardoare,
Dar jalea lui s-o-nfrîngă n-a-ncercat.

Și azi solemnu-i vers ne înfioară,
Despre Mihai cel brav, cutezător,
De Ștefan, ce venind dup-ajutor,

Primi porunca mîndră într-o seară :
„Te du iar la oștire, fiul meu
Și mergi pînă la țintă pe drum de jertfe greu“.

II

З трудом сплелись думки на спільне діло
Скривився пульс життя, тремтіла ліра,
Міраж пісків манив туманно-сіро
Шляхам вогню співала муза сміло.

Вигнанця-співака з пером Зоїла
Палила іскра і трясло зневір'я,
Вразила ніжність раннього сузір'я,
І сила злоби, що в пустині тліла.

На ложі смерті в самотності полоні,
Горіло серце сонцем на руках,
Та мла осіння мрію розбивала.

Гребець уперше склав бліді долоні,
Лишень тепер відчув за себе страх,
І маска воськова коханням заридала.

III

Шукав вітчизни символ гарячково,
Могутню зброю, що повстала з мли,
Двосічний меч, що гідний похвали —
Міхая образ засіяв раптово.

Було співця зорею рідне, слово,
Звучали гімни з'єднаної землі,
І не боявся від чужих хули,
Та не приймав від них ані обнови.

II.

Cu greu se-mpletiră gîndiri revoltate,
E frînt pulsul vieții dar lira tresare,
Mirajul Saharei cețos cheamă-n zare,
Pe drumuri ce-n flăcări de muză-s cîntate.

Proscris e poetul. Pene-nveninate
I-au ucis speranța-n cauza lui mare,
Dar l-a mișcat steaua care-n zori răsare
Și mînia-ascunsă în pustietate.

Pradă-nsingurării, cînd a fost să moară,
Îl ardea căldura inimii pe mîini,
Ceața toamnei visul voia să-i răsfire :

Stau încrucișate pentru-ntîia oară
Palidele palme ce-au vîslit prin chin
Și masca de ceară plînge din iubire.

III.

El, patriei simbol cătînd cu-ardoare
Vreo armă ce din neguri s-a-nălțat,
Un paloș ascuțit și lăudat,
În mintea lui, Mihai cel Brav răsare.

Materna limbă stea i-a fost în zare,
Pentru unire imnuri a cîntat.
Străini cînd l-au hulit nu s-a-nfricat
Și nu a vrut reformele bizare.

Рвалась стріла у розначі німім,
Бо необачно відчинявся дім,
Пустивши дим на ковані пороги.

Поета сповідь бризнула з знемоги —
І затрясла Карпати гучність рим
Що обступила ницість мов облога.

Kiril Kuțiuk-Kotrzynski

Săgeata-i din durere se desprinse
Căci casa, imprudent, i-a fost deschisă ;
Prin ferecatul prag fum se strecoară.

El neputința-n versuri și-o omoară,
Carpații zguduind prin rime-aprinse,
Ce teama ca-n asediu o-mpresoară.

АНТОНІЧ

Поета Лемків молодість чудова
Збудила світ гірських незграбних мрій,
І скарб сердець, що спалахнув у ній
В кленових саях з сонцем вів розмову.

Свій меч він бойовий тесав із слова,
Прямуючи по стежечці лісній,
Сова лякала смертю в час нічний —
Заблисла з папоротей спор обнова.

Трембіти звук манив як спів сирен,
І голос з надр лунав немов з антен —
Гасила мисль сувора світло чисте.

Збудилось у саду троянд дитя,
Вугіллям жевріло його життя —
Навіки слід зостався променістий.

ANTONÎCI

Poetul Lemko, tînăr, plin de har,
Trezi o lume de stîngace vise
Vorbînd de taine-n inimă închise
Cu soarele în sanie de-arŧar.

El sabie-ŝi făcu din verbul clar
Umblînd cărări tăiate prin hăŧiŝe.
Cînd buha-n spaimă moartea-i prevestise
Lucea-nnoirea-n arbori ca un far.

Din trîmbiŝe chema cînt de sirene,
Voci din adînc închipuiau antene,
Dar chinu-i stinse alba luminare.

Ca-ntr-o grădină-n lume a venit,
Cărbune,-n viaŧă el a ars mocnit
Lăsînd o urmă-n veci scînteietoare.

БЕЗСМЕРТЯ

В гробах забутих селища старого
Вони заснули по труду важким ;
Стогнав за кожним спорожнілий дім,
Як янголи літали над порогом.

А урагани почуття палкого
В степу накрились саваном рудим —
Утома і гнів у небі золотім
Горять у сяєві життя живого.

І сходяться на учту імена,
І ожива загублена дорога,
Щораз як в полі зацвіте весна.

Зникає із сердець печаль убога
Сміється в квітах рідна сторона
Купаючись у кухолі вина.

NEMURIRE

În vechiul sat, în sure cimitire,
Au adormit cu truda grea în spate :
Plutesc suspine-n casele lăsate
Cînd trece-a nopții neagră fîlfiire.

Aprinse uragane de simțire
În stepă dorm, sub brazde înălțate,
Sus, pe pămînt, schimbate-s astăzi toate
Sub a vieții vie strălucire.

Și la ospăț doar umbrele vin iară,
Pierdutul drum să-l facă înc-o dată
Cînd cîmpul înflorește-n primăvară.

Din inimă tristețea-i alungată,
Pămîntul țării peste tot e viu
Și-n cîmp de flori și-n vinul rubiniu.

КОХАННЯ

Знов мряка холодна, осінні морози,
На стежках пустинних нема ні душі,
На березі давнім обмерзли всі лози,
Все ж грань у долонях старечих пашить.

— По що, тобі, мати, боротись з морозом,
Мала ти пилінка, рятунку не жди!
Як біла тополя, під снігом наркоза
Загине дочка, не верне сюди!...

Та сива голубка не вірила ночі --
Злетіла востаннє шукати свій плід,
Вогнем свого серця на скелях урочих
Печеру спалила й розбила весь лід.

IUBIRE

Pornit-au iar burnițe reci și înghețuri,
Nu-i nici o suflare pe drumul pustiu,
Pe mal înghețate-s răchitele-n cețuri,
Dar arde-n bătrânele palme foc viu.

— La ce bun cu gerul să lupți tu ? O, mamă,
Ești fir de nisip, să te scape nu-i cine ;
Ca alb ghiocel, sub omăt ca de scamă,
Pieri fiica dragă și nu mai revine.

Nu dă porumbița durerii crezare,
Să-și caute puiul mai zboară odată,
Cu-al inimii foc, pe steiul din zare
Ea grota o-ncinse, topind gheața toată.

АЛЛАДІН

Зігрів я долю поглядом прозорим,
Покрив обличчя попелом сухим,
І дух і гомін крізь пожарів дим
Нараз проникли в синьожовті зорі.

Летять примари суму у просторі,
Зчерствілі муки падають на дім,
І кров кипить у серці молодім —
Запухли від вітрів повіки хворі.

Але твої жагучі, чорні очі
Виблискують як хміль міцний, урочий,
Запалюють свічу надії знов.

Я палицю поламану направляю
І бунчуком я назову, любов
Віднайдуться ключі мого сералю.

ALADIN

Scrutat-am soarta cu priviri curate.
În calea mea cenuș-a fost și scrum,
Dar duhul, glasul, prin pîrjol și fum
Pătrunsu-mi-au în stele de agate.

Năluca amintirii-n cîmp se-abate
Căci m-am luptat cu ea pe-ntregul drum,
În urma ei mă uit tăcut acum
Cu pleoapele de vijelii umflate.

Văd ochii-ți negri-n farmec arzători,
Sînt ca hameiul tare, lucitori
Și-mi împlinesc dorința mea de pace.

Toiagul rupt l-oi drege. Dup-aceea,
În tui de dragoste îl voi preface,
Seraiului meu regăsindu-i cheia.

СНОВИДІННЯ

Гроза мене у сні з степів жене,
Риплять у розпачі гучні каштани
І стрепенеться цвіт їх полум'яний —
Ріка сувора сивий корінь тне.

І скоро хвилі віднесуть пеньки,
Що втомлені упали в зимні води,
Туман накриє слід гіркий незгоди
І море розіб'є його в шматки.

Відроджена в бурхливості почвар
Вкриває повінь всі поля навколо
І марно я впираюсь в частоколи
Тікати мушу я від гніву хмар.

Пульсує срібло з поріділих сліз
Роз'яснюються знов мої дороги
Бо тиша ночі зменшила тривогу :
Полум'яна зоря упала на карниз.

VIS

În somnul meu se-abate-o vijelie...
Visez castani foşnind cu disperare,
Le tremură învăpăiata floare
Şi-i frintă rădăcina cenuşie.

Le văd tulpinile plutind în valuri
Căzute-n ape reci care le-ngheaţă,
Parcă se zbat prin spume şi prin ceaţă
Şi marea le sfărîmă crunt de măhuri.

Mă uit să văd un semn în zarea zării
Pînă şi holda-i înecată iar.
Mă reazem în zadar de pălimar,
M-azvîrle întunericul şi norii...

Sub fruntea grea o rază-şi face loc
Încrederea în zori năvalnic creşte
Căci tihna nopţii frica-mi risipeşte
Şi-mi cade pe pervaz o stea de foc.

ГЕРОЇ

Розбурила війна поля весною,
Спалились жаром молоді жита,
Поникла в жалобі верба свята,
І стяг схилювся ранньою порою.

І прадіди зариті під горою
Чекали з нетерпінням знак перста,
Про те що буде на загибель мзда,
Що смерть їх стала прикладом героям.

Огнями світиться тепер наш дім :
Промовлене на поминальній тризні,
Звучить інакше слово благовісне.

Пливуть часи із іменем твоїм,
І линуть подвиги твої у пісні :
Крокуєш в звуках слави ти, вітчизно.

EROII

Pe-atunci trecea războiul, ucigînd,
Ardeau în flăcări tinere secare,
Plîngea de jale salcia-n cărare
Și steagul se pleca sub vremi gemînd.

Strămoșii ce-au căzut pentru un gînd
De mult așteapt-un semn, cu nerăbdare,
Să înțeleagă-n somnul lor cel'mare
Că n-au murit zadarnic, sîngerînd.

Acum din nou lumina strălucește
Și chiar acest cuvînt : bunăvestire
Cu alte înțelesuri îl rostești.

Al tău sfînt nume peste veac trăiește
Și-n cînt de vitejie și unire
Tu, patrie, cu glorie pășești.

ВЕЧІР В ІПОТЕШТЯХ

Його дороги заломились в бори,
За обрієм лиш сходились хмарини
І аромат із лип могутніх линув,
Бриніли в млі журні народні хори.

В селі дитинства світяться обори,
Покинув сокіл молодим гущини,
Поля холодні, димарі долини,
Обняв він необмежені простори.

Вечірній князь пливе тут наді мною
І будить спогади в засохлих травах,
Далека пісня віє давниною.

Дійшов один до хвиль я золотавих,
І бачу дивну тінь, що збереглася,
На плесах озера, де він купався.

SEARA LA IPOTEȘTI

S-au frînt în codru ale lui cărări,
Doar peste zare se văd nori de scrum,
Din falnici tei se cerne lin parfum,
În ceață coruri murmură cîntări.

În sat sînt albe îngrădiri sub zări,
De tînăr șoimul a plecat la drum,
Lăsînd desişuri, cîmpuri, văi cu fum —
A-mbrăţişat întinse depărtări.

Regina nopții pe-al ei crug coboară,
Trec amintiri prin ierburi ofilite,
Cîntările-s din vremi de-odinioară.

Sînt singur lîngă undele-aurite
Și văd cum umbra-i sacră s-a păstrat
Pe lacu-n care El s-a fost scăldat.

МИСТЕЦТВО

Поезії пил блищить як звабна синь,
Що ніжно гладить хвилі бистрохідні,
І словом воскресає в дні погідні
Оздобний чар, що ловить сотні поколінь.

Неначе кораблі хвилястий лінь,
Так прикував природу вірш солідний,
Душевні злети, горобині злидні
Сховала назавжди ця непрозора тінь.

Накреслило узори світло щасне,
Проміння сонця, що в світах не гасне,
І ніч хистка лиш поклін перед ним.

Лежу німий, жага в душі безсилій,
зерно ж моє зійде стеблом ясним,
Бо материк мистецтва непохилий.

ARTA

A poeziei pulbere de-azur
Ogoaie valuri iuți ce trec prin spații
Și sufletul atîtor generații,
Renaște în cuvînt sub cerul pur.

Cum leagă vas de mal odgonul dur
Astfel legați de fire-s inspirații,
Zbor sufletesc și negre constelații
S-ascund în vers, ca-n fermecat condur.

Dantelă-i versul, din lumini creată
Iar soarele ce nu s-a stins vreodată
Și, noaptea, numai Ei i-aduc p' inos.

Zac mut, în suflet setea nu se stinge,
Din bob voi scoate lujer luminos :
Împărăția artei n-o poți frînge.

ТВОРЧИСТЬ

Поет горить — чоло його бліде ;
Відчужене від горна, що з намулу
Багаття на морському дні роздуло,
Сувора згуба мисль тяжку веде.

Зима відвічна білий сніг мете
Манить вабливо шал гіркий розгулу,
І блиском пропече він хвилю чулу,
Розтопить ранок полум'я його руде.

Життя творця окутано туманом
І день всміхається йому лиш марно,
Ворожить косо небо кволий плід.

Зневажливо він стеле шлях людині,
Та згубиться його вогненний слід
Призначення всіх жертв стопитись в тлінні.

CREAȚIE

Poetul arde — fruntea îi pălește,
Nu vede vatra ce din mîl se-ncinge
Și flacăra de foc cum se prelinge
Căci o fantasmă îl călăuzește.

Străvechea iarnă fulgi-și viscolește
Și nebunia cheamă și încinge,
C-un fulger clipa cea de har atinge,
Dar ziua albă iară o topește.

Un creator în umbră-și duce viața,
În van surîde lumii dimineața
Căci lui îi smulge numai fructul firav.

El taie cu dispreț drum omenirii
Și-aruncă fără milă visu-i schilav
Pe-un rug etern ca jertfă a iubirii.

ДОРОГИ ТАРАСА

Хлоп'я не скорилось обіймам холодним,
У світ пробивалось самотньо мов птах,
Нанизував промені пал благородний,
Водив подорожніх по змерзлих шляхах.

Скотився рожевий той крин із вазону,
В снігу кришталевім горів у вогні,
Тополі мрійливі — відвічні колони,
Дрімали безсилі в чужій далині.

Він вмився на кризі в тривозі сузір'я,
Піднісся на скелі — блискучий маяк —
Полинув від скарбів в туман верхогір'я
І сонцем всміхнувся мов лірник-жебрак.

Надії не ждати з десятого свята
Весну завітчали в тернистім вінку
Пішов у пустелю з крилом не підтятим,
В дорогу пророків, у рать не легку.

DRUMURILE LUI TARAS

El nu s-a lăsat de reci brațe cuprins
Ca pasărea-n lume vru singur să zboare,
Un nobil avînt raze mii a aprins
Să poarte drumeții pe căi călătore.

Căzutu-i-a crinul cel roz din pahar,
Iar focul i-a ars și zăpada virgină.
Stau plopilor, coloane eterne-n hotar
Visînd fără vlagă în zarea străină.

Pe sloiuri spălat, în neliniști de astre,
Ca farul pe stînci se înalță lucind,
Desprins din comori, printre cețuri albastre,
Cobzar cerșetor, ca un soare zîmbind.

Nici ziua de praznic n-aduse speranța,
Purta primăvara cununa de spini,
Plecînd în pustiu își lua cutezanța
Pe drum de profeți, să se lupte-n străini.

Об землю все бився, щоб вздріти криницю,
Та небо і хвилі — страшні вороги —
І ніч облягала зацвілу в'язницю,
Сплітались гадючі, круті батоги.

Розсипалась тиша в бігу анфілади,
Поволі розсіявся білий туман,
Ночами ж світились безжалісні ґрати,
І все віддалявся в степу караван.

Титани зітхали зігнуті в аркани
І ніч притлумилась скалкою зір,
В просторах бряжчали іржаві кайдани,
Сестра ж Аполлона манила до гір.

Fîntîna s-o vadă izbea în pămînt,
Dar cerul Ńi valul sînt duşmani cumpliŃi.
În mucedă temniŃă-n noaptea cu vînt
Cădeau bice aspre ca Ńerpîi-mpletiŃi.

Si liniştea iar se lăasă-n amfiladă.
Încet, ceaŃa albă-Ńi topea din tumult
Lumina pe gratii pîrîdea să se vadă
Şi-n stepă convoiul pierrea tot mai mult. .

Titanii-obosiră în lanŃ să adaste.
Murea noaptea-n schije de stele mărunte.
Sunau lanŃuri grele-n cîmpiile vaste
Şi sora lui Febus chema sus pe munte.

НАКРЕСЛЕНА ПУТЬ

Із дня у день плету життя вінок,
Натхненне слово зроджує трофеї,
У час змагань вогонь палить киреї —
Гарячий попіл рушить мій рядок.

Із надр землі все чується гудок
І линуть з ясних зір старі міней,
Росу збираю з келиха лілеї
І порох із загублених стежок.

Пливуть роки, у снах горить мета
І все сильніш дзвенить гучна бандура,
І око сліпить іскра золота.

Від дзенькоту коліс тремтять бордури
І все ж прямую твердо в дальну путь,
Бо знаю, що нас дні величні ждуть.

DRUM SORTIT

Cununa vieții zilnic o-mpletesc,
Ca un trofeu e slova inspirată,
Pe scut pîrjolul luptei se arată
Fierbinți simțiri azi versu-mi îmboldesc.

Voci de sirene din adîncuri cresc
Luciri străvechi din stele limpezi cată
Strîng de pe flori de crin roua curată
Și praful din cărări nu-l risipesc.

Trec anii, visul este țintei faur,
Răsună tot mai tare-n cînt bandura,
Orbiți sînt ochii de-o scînteie de-aur.

Vibrează-n zăngănit de roți bordura
Și pasu-mi dîrz pe lungul drum se-ndreaptă
Căci știu : e muza care mă așteaptă.

ШЛЯХИ КРУТІ

Шляхи круті, мені вас не забути,
Пливли літа на серця темнім дні,
І рідна мати бачила відчуте,
Голубила журливо сина в сні.

Снувався запах незабутній в гаю
І вітер рвав з дерев сухий шолом,
Пісок пустельний меркнущого краю
Обводив нас не раз їдким стовпом.

Горіли зорі в буряному тлумі
Крізь дощ ліси котились мов туман
Шептала мати у гіркій задумі
«Ой, милий сину, не забудь наш лан».

Мій шлях розкрили квіти звіробою
Кривавий щебінь, стоптана трава,
Стрімка межа позначена журбою,
І каменем тяжким лежать слова.

DRUMURI ABRUPTE

Eu nu pot să vă uit, abrupte drumuri
În inimă trecuții ani plutesc
Azi îmi apare mama ca pe vremuri,
În vis doar simt alintu-i părintesc.

Din crîng se furișează miros drag
Al arborilor coif e dus de vînt ;
Nisipul din cuprinsul fără prag
Ne-nvăluie-n înțepător veșmînt.

Ard stele sus în aprigul tumult,
Plutesc păduri sub ale ploii suliți
Și șoapta mamei încă o ascult :
„Iubite fiu, al nostru lan să nu-l uiți“.

Văd drumul meu de-o floare arătat
Am mers pe el. Acum e-n urma mea.
Răzorul cu tristeți e însemnat
Și doru-apasă ca o piatră grea.

ЕМІНЕСКУ В ОДЕСІ

Липи хиляться в безсоння синє —
Круглолистники із цвітом золотім,
Гук бджолинний, сповнений горіння,
Плодиться в рійниці шумно на путі.

Джміль кружляє ловлячи проміння,
Лапою підносить звуки із землі,
Серце креше чари із скигління,
Стеляться крильцята пругами зорі.

Радість рветься в сонцебризній силі,
Обіймає рвучно бортик корабля —
Загули зненацька кетяги бджолини,
Буря загортає листячко здаля.

Мед солодкий ляже щільно на вощину,
Жовтий папірець парує в темноті,
Світить сонце блиском тухлого полину
І Лукафер тоне в моря глибині.

EMINESCU LA ODESA

Teii-n albastru nesomn își apleacă
Floarea de aur pe frunza rotundă,
Stupul în zumzet ardoarea-și îneacă,
Roiniță-i plină de galbena undă.

Cum zboară bondarul și prinde o rază
Scoate-n antene glas nou din pământ,
Scîncetu-n suflet scapără vrajă,
Steaua aripilor se-ntinde pe vînt.

Voia cea bună, cu forță solară
Punți de corăbii febril invadează ---
Roiul deodată în zumzet dă iară
Frunza-n vârtejul furtunii vibrează.

Și mierea cea dulce în faguri se-așterne,
Iar ceara gălbuie-n penumbră abundă,
Cînd soarele-n raze lumina și-o cerne
Mîndrul Luceafăr în mări se scufundă.

ЛЮБОВІ УКЛІН

Моїй дружині

У залі просторій, глибокої ночі,
З цигарок снується клубком сивий дим,
У кріслі похилені жалібні очі,
Та жевріє серце життям молодим.

Палає обличчя, і брови напнулись,
В напрузі весь час її пишні уста,
По хвилі дві думки самотні спіткнулись, —
Тремтіла в тумані зоря золота.

Проходить мрійливо вона по кімнаті,
Хитається світло неначе у сні,
Не можна захоплення більше ховати, —
Вона усміхнулася сонцем мені.

Зігнув би я небо дугою над нею,
Готов відшукати всі скарби землі,
Лиш щоб залишилась незавжди моєю,
Щоб пісню життя відспівала мені.

ÎNCHINARE DRAGOSTEI

Soției mele

În sala cea mare, în plin miez de `noapte
Din multe țigări, vălătuc fumul crește.
Pe scaun, triști, ochii se-apeacă sub pleoape,
Dar tânără-n inimă viața mocnește.

I-e fața aprinsă-ncruntată-i sprinceană
Și buzele pline-s mereu încordate,
Acum, două gânduri răzlețe-și dau mîna,
O stea aurie prin ceață străbate.

Prin sală ea trece, pășind gînditoare,
Lumina ce-n vis pendulează grăbit
Și nu-mi pot ascunde vădita ardoare,
Căci iată, ca soarele cald mi-a zîmbit.

Deasupra ei arc aș nălța din tărie,
Comori i-aș căta cîte sînt pe pămînt,
De-ar vrea să rămînă a mea pe vecie,
Să-mi cînte doar mie al vieții drag cînt.

МОЛИТВА ДО АПОЛЛОНА

О, пане снів і світла, кличе
Тебе безсилий бранець твій,
Спорудь мені кісткову ліру,
Зміни з чола вінок сухий.

Я чую голос, бачу темінь,
І падаю в нестямі ниць
Ось валиться холодний курінь,
Бо вітер дме на цілу міць.

Настрою звук, щоб серце чуло
Веселий спів оцих степів,
Прикрий у сні тяжкі печалі,
Щоб голос мій не занімів.

Щоб прикрашати дні людині
Уяви дар віддам кострам,
Кресну із арф вогні могутні,
Не дам спочити кобзарям.

RUGĂ CĂTRE APOLLO

Stăpîne-al viselor, luminii,
Nevolnicul tău rob te cheamă,
O liră fă-mi făr-să te mîinii
Și veșteda cunună ia-mi-o.

O, scoală Febus, din tărie
Tu inspirația-mi trezește.
Mă uit cu groază-n veșnicie,
Necunoscutu-n zări mocnește.

Acordă struna, mă pătrunde
În piept cu-al stepei cînt plăcut.
Tristețele în somn le-ascunde
Să nu-mi rămînă glasul mut.

Coboară-n lume și oprește
Să-ncărunțească primăvara,
Și unde noaptea mai robește,
Pe vinovați s-arunci oara.

Прилинь вогнем в мою пустиню
Не дай посивіти весні,
Бо злоба топче гріб богині
Сліди толочить на стерні.

Не хочу більше мріять мовчки,
А снами запалить світи,
Прилинь ти ранною весною
І сонцем спопеляй хребти.

Kiril Kuŭtiuk-Kotrzynski

Frumseŭi voi pune-n vieŭi de oameni
Pe rug jertfindu-mi visul, harul,
Cu harfa voi aprinde inimi
Ŗi n-oi lăsa să stea cobzarul.

Vreau visul meu azi, tuturor,
Să li-l sădesc sub bolta frunŭii.
Coboară-n zbor cînd vine ora
Ŗi-n chip de soare arde munŭii.

ПОРОГИ ЖИТТЯ

Мені лишень поріг був ворогом в дитинстві,
Що зрання злісно путь перетинав мені,
Малими п'ястуками бив його в шаленстві —
Зоря улесливо всміхалась у вікні.

Як місяць свій серпанок слав понад землею
А ніч вогнем обводила шляхи,
Волікся одурманений щораз за нею,
Співали в сні мені незнані острови.

Та час ішов і голуби на підвіконні
Лишень гули мені про ті щасливі дні,
І довгі ночі скрип у дверях невгомонних
Збудив мій дух шалений й думки нависні.

Дороги чорні снились в снах моїх коротких
В морозяних вітрах безмісячна зима,
Я б'ю чолом тепер в пороги мокрі,
Щоб не сховала ціль святу пільма...

PRAGURILE VIETII

Fiind copil, doar pragul mi l-am știut dușman.
Din zori, cu răutate el calea mi-o tăia.
Cu pumnii mici pe-atunci îl tot izbeam avan —
Prin geam, amăgitoare, îmi surîdea o stea.

Cînd luna-n vâl de aur țesea pămîntul sur
Și nopțile cu focuri cărările scriau,
Sprê strălucirea stelei eu mă tîram mahmur,
Necunoscute-ostroave în vise îmi cîntau.

S-au dus acele zile, doar porumbei de fum
Pe vechi pervazuri cîntă de timpul fericit,
Iar uși fără odihnă, în nopțile de scrum
Trezesc în mine focul și gîndul înrăit.

În somn, doar drumuri negre visez în lung șirag
Și ierni fără de lună, cu vînturi mă petrec,
Acum izbesc cu fruntea în jilavul meu prag
Cel mai înalt din praguri menite să le trec.

ВАРШАВА В ОГНІ

Зірвати біг долі — даремно ; не сила.
У звуках трагічних ноктюрнів Шопена
Ця північ варшавська лиш мертвих лічила,
Топтала у зливі червоні знамена.

Вони з підземілля... Отам їхня хата,
Бо ворог і землю і небо їх топче.
Стіна перед нами, зіниці — на чатах,
Якщо піднялися — так глянути в очі...

Самітності стріли пронизують тіні :
Цей блиск вже останній, останнього зору,
І стогонів відгук поникне в німінні,
Ніщо не огорне мету неозору.

Красу не вбивають нескорені люди,
П'ють воду цілющу з джерел кришталевих.
Двобій цей нерівний, хоч завжди так буде
На згубних шляхах до мети — стомилевих.

VARȘOVIA ÎN FLĂCĂRI

Zadarnic te chinui s-oprești grea ursită ;
În triste nocturne ce spun de Chopin
Varșovia morții-și socoate, strivită.
Drapelele roșii s-au frînt în torent.

Ei vin din canale. Au casa-n subsol.
Pămîntul și ceru-s sub dușmani cu cască.
Le stă zidu-n față,-l păzesc cu ochi gol,
Se-nalță, atît, cît în ochi să privească.

Săgeată prin umbre pătrunde-izolarea,
Lucire din urmă a ochiului stins,
Suspину-n ecou îl va șterge uitarea
E van scopu-n care nimic nu-i cuprins.

Un om nesupus nu ucide frumosul.
El bea apa vieții din limpezi izvoare.
În lupta nedreaptă, al lui e prinosul
Pe lung drum spre țintă ce-l duce-n pierzare.

•

Як гордість, як доля — стоїть герб Варшави
Він сяяв звитяжно не раз і не двічі.
Гартована словом, злеліяна слава
Злетіла, як радість тяжкого сторіччя.

Kiril Kuțiuk-Kotrzynski

Stă mîndră-a Varșoviei stemă, ca soarta
Ades strălucit-a a ei vitejie.
Călită-i prin verb și toți dragoste-i poartă
Prin slava ei nalță în veac bucurie.

НА РОКОВИНИ ІВАНА ФРАНКА

Натхненно ніс ти камінь мови,
Не втих ридать до пізних літ,
Останній сум заплів у слові
І окрилив свій гордий звіт.

Морив ти голодом істоту,
Точив рядки в їдкій іржі,
І скреснув лід в важкім болоті
Від іскор, що пеклись в душі.

Як піднімав залізний молот,
Ланцюг стальний спалився в жар,
Лунав базальт в тріскучий холод
Під кроком, що здолав тягар.

Несу тобі вінок пшеничний,
Із трепетом вручаю дар,
Щоб голос твій звучав велично
І жаром бризнув твій вівтар.

LA ANIVERSAREA LUI IVAN FRANKO

Purtînd a limbii nestemată,
Nici bătrînețea nu te-a stins
Tristețea-n versuri ți-e turnată
Și tot ce-ai scris aripi a-ntins.

Al foamei chin făptura-ți prinse,
Dar versul tu l-ai șlefuit ;
De flăcările-n piept aprinse
Pe boltă gheața s-a topit.

Ciocanul greu, săltat în mînă,
Încinse lanțul de oțel,
Bazaltu-n gerul crunt răsună
Sub pasul îndreptat spre țel.

Din grîu cununi de sărbătoare
Ți-aduc înfiorat în dar,
Măreț să sune-a ta cîntare,
Pe-altarul tău să ardă jar.

ПОКЛІН КОБЗАРЮ

Кобзарю мій, кладу тобі вінок :
З гарячої душі звучить тривога
В крові пливе моя хвала убога
Немов калин завітчених пучок.

Твій край сплітався із вузьких стежок
І дум тяжких невольника сліпого,
Над ним гула пожарищем облога
З снігів далеких реготав божок.

Твої шляхи стелялися сльозою,
Там роздавався по ночах лиш грім
І плакав люд тоді у сні німім.

Та бурі рознесли бур'ян весною,
Зігрівся корінь променем новим,
Кумир упав роздавлений красою.

OMAGIU COBZARULUI

Cobzarul meu, cununa îți închin,
Neliniști sună-n sufletul fierbinte,
În sînge-mi curg de laudă cuvinte,
Ca un buchet din floare de călin.

De-nguste căi ținutu-ți era plin,
De gînduri ce-un biet orb le poartă-n minte,
Asupra lui ardeau asedii sfinte
Și-un idol din zăpezi rîdea hain.

Cu lacrimi drumul tău era-nvelit,
Mugea doar noaptea tunetul, zăporul,
În somnul mut plîngea atunci poporul.

Dar buruiana-n vînt s-a risipit,
Noi raze poartă-n rădăcini fiorul,
Iar idolu-i de frumuseți strivit.

МІСЯЧНА ПОЖЕЖА

До мене лине стук грози порою
І шепіт зір зігнутих із руїн,
Тремтить в степу розбурханий полин,
Що вкрив кургани ранняю весною.

І тінь висить над квіткою живою,
Хитається і мовить про загин,
Гойдає ніч маятники годин,
Лякає місяць стрічкою срібною.

Тоді тікаю я у безвість в гори,
Щоб не почути поклики покори,
Не взять на себе розпачі удар.

Горіла так колись і рідна нива,
Вогонь спалив мого дитинства дива,
Роздувся жар безжалісних Сахар.

INCENDIU DE LUNĂ

M-ajung de departe zvonind vijelii
Din sfere cîntări de luceferi șoptite ;
Pelinul, în stepă, de vînt răvășit e
Și-acoperă dealuri în luni timpurii.

O umbră atîrnă pe florile vii,
Ce spun despre toamnă povești auzite,
A nopții pendulă dă ore grăbite,
Te sperie astrul cu raze-argintii.

Cu spaimă spre munți eu alerg în neștire,
Din piscuri înalte arunc o privire :
Al lunii foc rece lucește pe mări.

Cîndva, tot așa vilvătaia din lunci
Ucis-a în mine copilul de-atunci...
Și-ardeau speriatele stepe în zări.

ВОДОДІЛ

Вже відшуміли дні ясних молінь,
Спустився драбиняк в химерну путь,
Щоб вивезти із поля ізумруд,
Упала на шляхи зловісна тінь.

Гасить скрип колес вогонь горінь
А старість збільшує у серці лють,
Підноситься у грудях біла ртуть,
Колеса у степу толочать рінь.

Прокотиться все далі той візок,
Накриє пилом сонячний ставок,
Втече налякана русалка з ниви.

Та може вирву я полин гіркий
І приснуть жаром приспані пориви
Могутня мрія збереже від зла роки.

CUMPANA ANILOR

Prind doruri vechi spre liniști să coboare,
Pe-un drum himeric carul greu se-abate,
Din cîmp să scoată pietre nestemate,
În calea mea cad umbre cobitoare.

Vrea, scîrțîind, gîndirea să-mi omîoare,
Dar inima sub lacrimi încă bate,
Mercurul alb în piept suind se zbate,
Strivit sub roți, prundișul stepei doare.

Căruța va goni tot mai departe,
Pe iazul clar lăsa-va colb de moarte,
Și în adînc rusalca se va-ntinde ;

Dar glas știut o să mă-ndemne iar
Să smulg din gînd pelinul cel amar...
Și-avîntul stins din nou mă va aprinde.

НА МОГИЛІ ЧИПРІЯНА В СТУПЦІ

Дубова дошка —прах його спокою,
Дрімають ясні струни жалібні,
Край цвинтаря лице сонливих днів,
Німіє простір над його труною.

Та звук розноситься над шляхом,
Тлумачать тихі дзвони вітру шум,
Співає у душі самотний сум,
І тягне до глибин невчасним жахом.

І бачу я колишні дні жалоби,
Голосить тут за херувимом хор,
Тремтить на плечах батька омофор,
Здригаються щораз тяжкі оздоби.

Кохана грає, щоки побіліли,
Бурхливий орган болісно звучить,
В кутку покинутий смичок лежить,
Могутні струни блискавиці збили.

MORMÎNTUL LUI CIPRIAN LA STUPCA

Pe scînduri sure țărna-i odihnește.
Dorm strunele acum de toți jelite,
Mijesc în cimitir zile-amorțite,
Pe-al lui sicriu cîmpia mută crește.

Deasupra drumului răsun-un glas
Și-un zvon de clopot tălmăcește vîntul,
Tristețea ce-și șoptește-n suflet cîntul,
Înspre adînc de timpuriu l-a tras.

Văd zilele de doliu de demult,
Tot corul îl plîngea pe psaltul tînăr,
Îar tatălui îi tremura pe umăr
Felonul greu, de-al plînsului tumult.

Iubita lui cu-obrajii palizi cîntă,
Durerea-n orgă sună furtunos.
Arcușul zace părăsit pe jos,
Sub fulgere vioara i-a fost frîntă.

Та жайворонок стрепенувся в небі,
І збив в моїй душі сонливий страх,
Його Балади звук бринить в світах,
І радість заміняє плач молебень.

Kiril Kuŝiuk-Kotrzynski

Dar sus pe cer vibrează-o ciocîrlie
Topind în suflet frica fără nume,
Căci cîntecele lui răsună-n lume
Și plînsul e învins de bucurie.

ОРФЕЄВА ЛІРА

Бричить в руїнах ніжний спів любові
Колишуть мрію квіти запашні,
Божественний Орфей при цій стіні
Колись сховав кіфару в кущ терновий.

Співає від віків печаль обнови,
Як вдарить вітер в струни чарівні,
І пестять віру трави весняні,
Придавлюють окови мармурові.

Безсилля серця долю осягнути
Відбилось тиском скельної отрути,
І розкіш щастя стала вічним сном.

Бо вирок довелось йому збагнути,
Співцеві рани ще і нам відчутні :
І тільки ліра ще дзвенить тайком.

LIRA LUI ORFEU

Șoptește cîntul gingaș al iubirii
Iar visu-i de miresme legănat.
Orfeu, divinu-n umbre furișat,
Ascuns-a lira, pradă amăgirii.

De veacuri cîntă dorul înnoirii,
Cînd vînturi în vrăjite strune bat.
Peste nădejde ierburi moi se-abat,
Dar o apasă marmora pieirii.

Și neputința de-a pricepe soarta,
În astă apăsare se răsfrînge,
Iar fericirea vis etern rămîne.

Sentința, cîntărețul greu o poartă,
Durerea răniî lui și-n noi azi plînge,
Doar lira-n taină sună lin din strune.

НА СХИЛІ ДНЯ

Моя свіча горить на схилі дня,
Тремтять у кожній білій іскрі стріли
І лине сум із серця сизокрилий
Від нього жовта стрепенесь стерня.

Давно в високих горах лань струнка
Блукає поміж скель і зір твій милий
Туди до себе кличе й я безсилий —
Завмерла у моїй душі струна.

Десь в приспаній, омріяній зорі
Пучок пісень складають кобзарі,
Їх дні летять в обхресті бойовому.

А там у полі задзвенять свирелі
І знову зацвітуть мої пустелі,
І радість віджене тяжку утому.

ÎN AMURGUL ZILEI

Vreau, uneori, în prag de înserare,
Cînd zi-i sau noapte, bine nu se știe,
S-alung din suflet ora cenușie,
S-o văd pe miriști aspre cum dispare.

Demult, prin munte, zvelte căprioare
Aleargă și privirea ta mă-mbie,
Să urc în slavă ca o ciocîrlie
Și sufletul să mi-l adăp din soare.

În stele mult visate, ațipite
Cobzarii-ncheagă cîntece vrăjite,
Se-ntrec și-n luptă cei mai buni înving.

Se-aud cum sună fluiere-n cîmpie,
Mi-e gîndu-nveșmîntat în bucurie
Și steaua mea cu mîna o ating.

ПАЛАННЯ ДУХА

Над віттарем старим пливуть хмарки
Срібляста свічечка водно палає,
В чеканні голоса я охляваю
Рядном барвистим ти мене накрій !

Бо тінь навколо й тягне сон тяжкий,
Хоча світанок вже горить над плаєм,
Бджола із скарбами сюди літає
Лежу в нестямі серед стін німих.

Тендітне світло зменшує тривогу,
Бо білий дим підноситься в блакить,
Щоб берегти степи й сліпу дорогу.

І чую дальній відгомін століть,
Що в кволім серці дух надій кріпить —
Недільний дзвін відстебне ніч вологу.

VÎLVĂTAIA SPIRITULUI

Plutește peste rugul vechi un nor,
Mai arde-a jertfei micșorată pară,
Aștept un glas, dar timpul mă doboară,
Acoperă-mă-n vâl multicolor !

Prin umbre și prin somn sînt călător,
Deși pe plai prind zorii să răsară,
Albina cu comori spre mine zboară,
Nu pot să-i ies în drum nevăzător.

Lumina caldă grija domolește,
Din rug se-nalță fum fără hotar
Ce-n stepă și pe orbul drum păzește.

Aud iar cîntul vechiului cobzar,
Pătrund nădejdi în suflet și tresar —
Un dangăt sparge noaptea și-o gonește.

ЖУРАВЛІ У ВИРІЙ

Сплітається із тіней їх вінок
Та кожний з них, мов лицар без догани,
Хоча за давним місцем серце в'яне —
Манить незнана даль як долі строк.

І чує птах в курликанні зв'язок,
Блищить в очах відвага нездоланна,
У сяйві місяця самотність тане,
Росте любов під променем зірок.

Чарує горду душу шлях високий,
Однак боюсь за дивовижний плід,
Бо затаїлось зло в морях глибоких.

Летять жалі, не зменьшені роками,
Та дивлюсь все ж з надією услід
На обрії розкриті журавлями.

COCORII

Cununa lor din umbre se-mpletește
Un cavaler candid e fiecare,
Din ceață regele mai sus răsare —
Cu sabia el drumul își croiește.

Prin țipăt unghiu-n stol călăuzește,
În ochi curajul neînfrînt tresare.
Sub lună pierde orice izolare
Și-n raza stelelor iubirea crește.

Dar vine frica cea cu ochi o sută
Și-n fructul minunat viața curmă
Acum din nou mi-e liniștea pierdută.

Plutesc regrete-n anii mei închise
Și totuși cu cît drag privesc în urmă
Spre orizonturi de cocori deschise.

В ДЗЕРКАЛІ НЕБА

Знов кличе далеч журавлів верхами
І зріє в небі визначений строк,
Веде в незнане виснажений крок
Смутним горбом, вузенькими стежками.

І кожний рік розгойдує квітками
Й спішить назад в русло стрімких річок,
Згасає сонце в темний холодок,
Блукають чорні хмари над полями.

А може то не те, а повінь половіє
Від місяця волосся посивіє
Як чабаном я зірки стережу.

Десь джерело прокинеться для мене,
І доки в очі милої гляджу
Засвітить, зацвіте мій степ зелений.

ÎN OGLINDA CERULUI

Iar cheamă-n zare, din înalt, cocori
Rămîne-n urmă drumu-n timp tăiat,
Spre neștiut te duci cu pas muiat,
Pe dealul trist, pe-ngustele strîmtori.

Se-avîntă anii în belșug de flori
Apoi se-ntorc în vadul înspumat,
Sub bezna rece ziua s-a curmat,
Pe ierburi cad ai cețurilor nori.

Dar poate nu-i așa, ci apa-i brună
Și păru-i argintiu doar de la lună
Cînd noaptea mă tocmesc păstor la stele.

Izvorul pentru mine se trezește
Și cît mă uit în ochii dragii mele
Sub soare stepa verde înflorește.

ТИХЕ ПЛАВАННЯ

Колише душу лагідна нірвана,
Як човен мій в осінній гущині
Минає сірі кручі навісні,
Де дикі бур'яни бушують зрання.

Щезає день — нема ніде кургану
Ані зірок у темній вишині,
Лише з-під хмар виблискують вогні
І блимає в кутку обсохла рана.

Кругом мовчить діброва таємнича,
Лиш з неба мандрівний бузок курличе,
А втома тягне до морських глибин.

Десь сива мати хилиться на тин :
Бо їй здається — голос сина кличе
І ловить звук вона моїх годин.

PLUTIRE LINIȘTITĂ

Nirvana blîndă sufletu-mi mîngîie
Cînd barca-mi prin desişul toamnei, rece,
Pe lîngă stînci primejdioase trece
Unde în zori, verzi ierburi lin adie.

Ziua s-a dus, nu-s umbre pe cîmpie,
Nici stele-n crugul bolţii să se-nece,
Doar de sub nori vagi raze stau să plece
Şi-n colţ o rană veche parcă-nvie.

Pădurea tainic tace ca în teamă,
Doar un cocor în zbor pare să geamă,
Trudit, mă fură amintiri rebele.

Măicuţa-i lîngă gardul de nuiele :
Îi pare c-al ei fiu încet o cheamă
Şi-adastă glasul gîndurilor mele.

ВІНОК НА ВОДАХ

Примкнув садок до берега старого,
Гримів Дунай у повені надій
І вістку ніс розбурханих стихій,
Будилась в білих квітах осторога.

Учула звук моя душа убога
І скинула тенета нависні,
Заколисав Дунай весь розпач мій,
Ставав все більш подібний я до нього.

Віддав йому я жар своїх гадок
І вітер волі плив на допомогу,
Погнав із жил моїх сумну тривогу.

Я кину зібраний в саду вінок
На срібну хвилю почуття тривкого —
Не знищать води чарівний пучок.

CUNUNĂ PE APE

Pe maluri vechi grădini s-au cuibărit,
Pe Dunăre speranțe vii răsună,
Ea duce-n val stihia cea nebună.
În flori o presimțire s-a trezit.

Ăst glas de bietu-mi suflet auzit,
Din mreaja veche-l scoate și-l adună
Și Dunărea mîhnirea mi-o îmbună,
Îmi pare că îi semăn ei leit.

I-am dăruit un gînd înflăcărat,
Plutea spre mine-al libertății vînt,
Neliniștile mele alungînd.

Cunună din grădini i-am adunat
Ca-n valul de simțiri să i-o avînt :
Nu va pieri buchetul minunat.

ЧОВЕН БЕЗ КЕРМА

Посивів я і сил уже нема
Мені в степи замріяні летіти —
Пливу на буйних хвилях мов розбитий,
Зоставсь малий мій човен без керма.

Любити я хотів та все дарма,
В самоті я мушу вік прожити.
Туманами нещирості повита
Пригнічена на груди впала тьма.

Гаряча кров охлялість охопила
І жевріють мої безсилі крила,
Ціпами мозок б'ють гадок сто сот.

Все ж віра мрійника не покидає,
Струна любові все ясніше грає
І давну міць поверне спів з висот.

LUNTREA FĂRĂ CÎRMĂ

Încărunțit-am, forța mea slăbește,
Nu pot să zbor spre stepă, vlăguit —
Îmi pare că de-un stîlp sînt ținut
Și fără cîrmă luntrea mea plutește.

Am vrut iubire. Ea mă ocolește.
Să-mi duc viața singur, chinuit ?
Pe pieptu-mi piatră grea s-a năruit,
Și vremea ca o ceață mă-nvelește.

Mi-a ostenit și sîngele fierbinte,
Aripile nu mă mai duc nainte
Și-mi bat în creier gîndurile sute.

O, vino iar, iubire caldă, bună,
În inimă atinge-mi vecha strună
Și-mi vei reda puterile pierdute.

РІШУЧІСТЬ

Рови на лобі в гадці порівняю
З розгонами стежок — села обличчя
Де виріс марно мов у зграї птахів —
Щемить душа від зову мого краю.

А скільки снів шляхами обминаю
І б'ється серце разом з ніччю,
Як в серпні зорі падають величні
І іскорка надії знов палає.

Вже не мандрую по сухій стерні
А завертаю знов стрілу годин
Чекаючи світанок у борні.

Знайшов тепер новий поріг життя
І бачу небо ясне віддаля
Покинув меч самотній палладін.

HOTĂRIRE

În gînd asemăn fruntea mea brăzdată
C-un chip de sat din lungi cărări țesut,
Pe unde ca-ntre păsări am crescut.
Și-i simt chemarea-n vreme-ndepărtată.

Îmi fac un scut din visul de-altădată,
Mă lupt cu vechi himere din trecut :
Cînd în Gustar cad aștrii-n joc tăcut
Îmi cade-n palme-o stea arzînd curată.

M-abat din drum. Nu vreau să fiu pribeag.
Popas îmi caut pe al vieții prag
Și vreau să-ntorc ceasornicul oprit.

Căci noaptea-i alungată-acum de zori,
Se limpezește cerul iar de nori
Și bolta sus vestește-un răsărit.

ЗМІСТ

SUMAR

Вогні смеркання	6
Focurile înserării .	7
Думітру Болінтіняну	
Dimitrie Bolintineanu	
<i>В жару натхнення жевріли турботи .</i>	8
<i>Mosnea o grijă-n versul inspirat .</i>	9,
<i>З трудом сплелись думки . . .</i>	10
<i>Cu greu se-mpletiră gândiri .</i>	11
<i>Шукав вітчизни символ гарячково .</i>	10
<i>El, patriei simbol cătînd cu-ardoare</i>	11
Антонич	14
Antonîci	15
✓ Безсмертя	16
Nemurire	17
Кохання	18
Iubire .	19
Алладин	20
Aladin .	21
♥ Сновидіння .	22
Vis . . .	23

Герої .	24
Eroii .	25
Вечір в Іпотештях .	26
Seara la Ipotești .	27
Мистецтво .	28
Arta . . .	29
Творчість	30
Creație .	31
Дороги Тараса . . .	32
Drumurile lui Taras .	33
Накреслена путь .	36
Drum sortit . . .	37
Шляхи круті . . .	38
Drumuri abrupte .	39
Емінеску в Одесі .	40
Eminescu la Odesa .	41
Любові уклін . . .	42
Inchinare dragostei .	43
Молитва до Аполлона .	44
Rugă către Apollo .	45
Пороги життя .	48
Pragurile vieții	49
Варшава в огні .	50
Varșovia în flăcări .	51
На роковини Івана Франка . . .	54
La aniversarea lui Ivan Franko .	55

Поклін Кобзарю . . .	56
Omagiu Cobzarului .	57
Місячна пожежа . . .	58
Incendiu de lună . . .	59
Вододіл	60
Cumprăna anilor . . .	61
На могилі Чипріяна в Ступці . . .	62
Mormântul lui Ciprian la Stupca . . .	63
Орфеева ліра .	66
Lira lui Orfeu .	67
На схилі дня . . .	68
În amurgul zilei .	69
✓ Палання духа	70
Vîlvătaia spiritului .	71
Журавлі у вирій . . .	72
Cocorii	73
В дзеркалі неба . . .	74
În oglinda cerului .	75
Тихе плавання .	76
Plutire liniștită	77
Вінок на водах	78
Cunună pe ape .	79
✓ Човен без керма .	80
Luntrea fără cârmă .	81
✓ Рішучість	82
Hotărîre .	83

76434 București 69
Aleea Pricopan Nr. 1, bl. 33, ap. 2

Redactor : PASSIONARIA STOICESCU-IVANOV

Tehnoredactor : VICTORIA UNGUREANU

Bun de tipar : 04.04.1978 Apărut : 1978

Cost tipar : 4,50 Tiraj : 700 + 30 S.P.

Lucrarea apărută în regia autorului

**Tiparul executat sub comanda
nr. 1940 la**

**Întreprinderea poligrafică
„13 Decembrie 1918”
str. Grigore Alexandrescu nr. 9—97
București,
Republica Socialistă Română**

Н. Кулюк
Бученский

ВИДАВНАЦТВО ЛІТЕРА
EDITURA LITERA

Lei 12,50